

N. ΣΟΥΡ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

10 Ὁδὸς Προαστείου, ἀρ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καρλόου Μερουβέλ: Οἱ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ, δραματικώτατον μυθιστόρημα, μετὰ εἰκόνων, μετάφρασις Κ. — Φ. Γκονεράτση: Ἡ ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ, ἱστορικὸν μυθιστόρημα, μετάφρασις Π. Παυᾶ — Μαρίμου Βιλλρέ: ΑΠΙΣΤΟΣΙ — Προσπέρ Μεριμέ: ΟΚΥΑΝΟΣ ΘΑΛΑΜΟΣ, διήγημα, (τέλος).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.

Ἐν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

Οἱ ἀλλόδαστοι κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιήσωσιν ἡμῖν ἐγκαίρως τὴν νῆαν διεύθυνσίν των

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΔΕ ΦΟΝΤΕΡΟΣ

[Συνέχεια]

Ἡ δεσποινὶς δὲ Φοντερόζ, ἀφήσασα τὸν χαλινὸν τοῦ ἵππου τῆς Ζεφύρου, κατέφθασε διὰ δύο καλπασμῶν τὸν δ' Ἀμβαρές, ὅστις ἀνέμενεν αὐτὴν εἰς τὸ μέσον τῆς ὁδοῦ.

— Ὡμιλεῖτε πρὸς αὐτοὺς τοὺς χωρικοὺς, εἶπε μετὰ καταφρονήσεως.

— Εἶναι ἐξάδελφοί μου. Πῶς τοὺς εὐρίσκετε;

— Δὲν τολμῶ νὰ εἰπῶ τὴν σκέψιν μου. Φαίνεται ὅτι διατελοῦσιν ὑπὸ τὴν προστασίαν σας.

— Βεβαίως. Τοὺς λυποῦμαι ἡ μήτηρ μου τοὺς μισεῖ ἢ μᾶλλον τοὺς καταφρονεῖ.

— Εἶπατε ὅτι εἶναι ἐξάδελφοί σας;

— Ναί. Ὁ προπάππος μου ἦτο Κερανδάλ Ἐσπούδασα τὴν γενεαλογίαν μου. Αὐτοὶ εἶναι οἱ μόνοι πατρόθεν συγγενεῖς μου. Ἡ μήτηρ μου ἔχει ὀλίγους συγγενεῖς μεμακρυσμένους. Αὐτοὶ εἶναι πτωχοί, ὡς οἱ χωρικοὶ τῆς Κορνοῦάλης καὶ εὐγενεῖς ὡς οἱ Βουρβόνοι.

— Καὶ διατί ἡ κυρία δὲ Φοντερόζ τοὺς καταφρονεῖ;

— Πρῶτον, διότι εἶναι πτωχοί. Ἐ-

πειτα, διότι λαθροθηροῦσι. Ἀλλὰ πῶς ἄλλως θὰ διήρχοντο τὸν καιρὸν των;

— Ἐργαζόμενοι ὡς ὁ ἀδελφός των ὁ βαρόνος, τὸν ὁποῖον μοὶ ἐδείξατε.

— Ἐκεῖνος ἔχει τὸ θάρρος τῆς ἐργασίας εἰς τὴν θέσιν του θὰ τὸ εἶχατε ὑμεῖς, κύριε κόμης δ' Ἀμβαρές, ὑπέλαβεν ἡ νεάνις μετὰ πικρίας.

Ὁ κόμης προσεπάθησε νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὴν διάνοιαν αὐτῆς, ἀλλὰ προσέκρουσεν εἰς τὴν ἡσυχον ἀπάθειαν τῆς φυσιογνωμίας τῆς.

— Εἰσθε ἐπιεικής! εἶπε δάκνων τὰ χεῖλη.

— Θὰ ἦσθε ὀλιγώτερον ἐμοῦ! Ὑποθέτω ὅτι ὑμεῖς, γεννηθεῖς μετ' ἐνστίκτων ἐλευθερίας καὶ ἀνεξαρτησίας, ἔχετε εἰς τὴν κυριότητά σας ὀλίγα πλῆθρα γῆς, ποῖον ἐπάγγελμα ἠθέλατε ἐκλέξει; Τὰ ὅπλα; Βεβαίως ὄχι. Θὰ προετιμάτε νὰ γίνετε γραφεὺς συμβολαιογράφου; ταμίας ἐμπορικοῦ καταστήματος; διότι ἐπὶ τέλους πρέπει νὰ ζήσῃ τις. Ἐκεῖνοι ἀρκοῦνται εἰς ἓν τεμάχιον ἄρτου, τὸ ὁποῖον οἱ ὑπηρετᾷ σας δὲν θὰ ἤθελον. καὶ εἰς τὸν καθαρὸν ἀέρα τοῦ γενεθλίου τόπου των. Τοὺς μέμφεσθε; Ἀλλ' αὐτοὶ εἶναι καλλίτεροι πολλῶν ἄλλων, οἵτινες ἀπέκτησαν περιουσίας, εἴτε κλέπτοντες ἐν τῷ Χρηματιστηρίῳ, εἴτε χαρτοπαιζόντες.

— Τοὺς ὑπερασπίζεσθε μετὰ τόσης θερμότητος!

— Ἀλλὰ μοὶ προξενεῖ ἀγανάκτησιν ἡ ἀδικία, μεθ' ἧς φέρονται πρὸς αὐτοὺς. Ἡ κυρία δὲ Φοντερόζ τοὺς μέμφεται καὶ διὰ τὴν καταγωγὴν τῆς μητρὸς των. Αὕτη ἦτο ἐξαισία καλλονῆς καὶ ἀπεκαλεῖτο ἡ ὠραία κόρη τοῦ Γουεενέκ. Ἦρσεν εἰς τὸν κύριον τοῦ Πενοέ. Μήπως εἶναι ἐγκλημα νὰ νυμφεῖται τις τὴν γυναῖκα, τὴν ὁποίαν ἀγαπᾷ; Ἐγέννησεν ὠραία τέκνα. Ἡ Ἀγνή, ἥτις ἦτο εἰς τὸ παράθυρόν της, ὁμοιάζει τὴν μητέρα της. Ὁ φίλος σας δ' Ἐστρέλ καλῶς τὴν ἔκρινεν. Οὐδέποτε ὁμως θὰ τῷ ἐπέλθῃ ἡ ἰδέα νὰ τὴν νυμφεῖται. Χρειάζεται προῖξ διὰ νὰ νυμφεῖται τις. Κατεβρόχθιζεν αὐτὴν διὰ τῶν ὀφθαλ-

μῶν ἐν τούτοις, ἐπειδὴ δὲ εἶναι πτωχή, ἀπετόλμησε νὰ τῇ στείλῃ ἓν φίλημα. Ἐσπευσεν ὀλίγον εἰς τὰς ἐρωτικὰς ἐκδηλώσεις του. Οἱ φύλακες τῆς Ἀγνῆς ἀξίζουσι περισσότερα ἢ τῆς ἱππικῆς. Ἐγὼ δὲν ἔχω τὰς δεισιδαιμονίας τῆς μητρὸς μου. Πρέπει νὰ γνωρίσετε τὰ αἰσθηματά μου. Δὲν νυμφεύεται τις, χωρὶς νὰ γνωρισθῇ πρότερον.

— Ἀγαπᾷτε πολὺ αὐτοὺς τοὺς ἀγροίκους συγγενεῖς;

— Τοὺς λυποῦμαι, εἶπεν ἡ Καικιλία. Ἀλλ' ἀρκετὰ ἐξεμυστηρέυθημεν.

Καὶ κεντήσασα τὸν Ζέφυρον, διηυθύνθη ἐν ταχεῖ καλπασμῷ πρὸς τὸ Σαῖν-Ζιλδὰς.

Ὁ δ' Ἀμβαρές ἦν ἐξαιρετός ἱππεύς, δὲν ἠδυνήθη ἐν τούτοις νὰ καταφθάσῃ τὴν Καικιλίαν, ἥτις ἀνέμενε τοὺς κεκλημένους εἰς τὴν θύραν, ὅτε ὁ κόμης ἀφίκετο δυσανασχετῶν, ὅτι ὑπερέβη αὐτὸν εἰς τὸσαύτην ἀπόστασιν.

Κ'

Ἡ μαγευμένη πέτρα

Ὁ μαρκήσιος δὲ Πρέλ ἀφίκετο τὴν νύκτα.

Δεκατέσσαρες ὥραι διὰ τοῦ σιδηροδρόμου! Τὸ Μορβιὰν εἶναι εἰς τὸ ἄκρον τοῦ κόσμου. Μόνον τὸ Φινιστέρ ἠδύνατο νὰ τῷ διαμφισβητήσῃ μετὰ τινος ἐπιτυχίας τὴν δάφνην.

Ὁ μαρκήσιος ἦν κατάκοπος. Δὲν ἠδύνατο ὁμως ν' ἀντιστῇ εἰς τὴν περιέργειαν καὶ νὰ μὴ ρίψῃ, ἀπὸ τῆς ἡοῦς, ἓν βλέμμα εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον, ὅστις ἐκπλήσσει τὸν κατὰ πρῶτον ἐπισκεπτόμενον αὐτόν.

Ὁ δὲ Πρέλ ἦν ἐξηπλωμένος ἐπὶ τῆς εὐρείας αὐτοῦ κλίνης, ἐπὶ μαλθακῶν στρωμνῶν καὶ βαρυτίμων σινδονῶν. Δὲν εἶχεν ὁμως τὸ θάρρος ν' ἀφῇ ἐν τῇ ὀκνηρίᾳ. Ἐξέτεινε τοὺς βραχίονας, ἔτριψε τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ ἅμα τῇ ἡμέρᾳ ἠγέρθη τῆς κλίνης καὶ ἔσπευσεν εἰς τὸν ἐξώστην, ἵνα ἴδῃ τὴν τερατώδη ἐκείνην ἰδιοκτησίαν, τὸσφ διάφορον τῶν παρισίνων οἰκίδων.

“Οτε προέβλεπεν εἰς τὸ παράθυρον, ὁ δροσερός ἀὴρ ἔλουσε τὸ μέτωπόν του, ρίπτων δ' ἐν βλέμμα ἐπὶ τοῦ ἐκκρεμοῦς ὁ Μάξιμος παρετήρησεν ὅτι ἡ ροδοδάκτυλος ἡὼς εἶχε πρὸ δύο ὥρων ἀνοίξει τὰς πύλας τῆς Ἀνατολῆς.

Ἐπιεν ἐν ποτήριον ἰσπανικοῦ οἴνου καὶ ἀπεθαύμασε τὴν ἐνώπιον αὐτοῦ ἐκτεινομένην κοιλάδα τοῦ Γουέρ.

Ἡ ἡμέρα προσημνύετο ὠραία.

Ἄνωθεν τῶν νεφῶν, τῶν σχηματιζομένων ἐκ τῆς οὐμῆλης τοῦ τελματώδους καὶ χθαμαλοῦ ἐδάφους, ὁ οὐρανὸς ἐφαίνετο κυανοῦς καὶ ἀπαστράπτων.

Ἦτο ἡ ἐβδόμη καὶ ἡμίσεια περίπου τῆς πρωίας.

Οἱ κάτοικοι τοῦ Σαῖν - Ζιλδὰς ἐξηγείροντο. Οἱ κηπουροὶ μετέβαινον εἰς τὸ ἔργον των, εἰς δὲ τοὺς σταύλους ἤκούοντο φωναὶ καὶ χρεμετισμοί.

Ὁ Μάξιμος ἦν βεβουλισμένος εἰς σκέψεις, ὅτε παρετήρησεν ἵπποκόμον ὀδηγοῦντα εἰς τὴν εἰσοδὸν τοῦ πύργου ἐξαίσιον μέλανα ἵππον.

Ἦτο ὁ Βινίκ φέρων ἔτοιμον τὸν ἵππον τῆς νεαρᾶς αὐτοῦ κυρίας.

Ὁ μαρκήσιος ἠτοιμάζετο νὰ κατέλθῃ νομίζων ὅτι τις τῶν προσκεκλημένων ἤθελε ν' ἀπολαύσῃ τὴν ἡδύτητα πρωϊνοῦ περιπάτου, ὅτε κτύπος ἤκούσθη εἰς τὴν θύραν αὐτοῦ.

— Εἰσέλθετε, εἶπεν.

Ὁ δ' Ἀμβαρὲς, περιχαρὲς, φέρων δέσμην ἡλιοτροπίων εἰς τὴν κομμοδοχὴν ἔτεινε τὴν χεῖρα τῷ φίλῳ του.

-- Πῶς δὲν κοιμάσαι; ἀνέκραξε.

— Ὅχι ἔχανα πολὺ. Θαυμάσιος τόπος ἐξαίσιος πύργος.

— Ἀληθῶς! Ἀλλά, φίλε μου, ἡ λαμπρότης τῶν μερῶν τούτων εἶναι ἐξαίσιον.

— Μὴ παραφέρεσαι! Τίνος εἶναι ὁ ἵππος ἐκεῖνος; Ὅχι γνωρίζεις σύ.

— Πῶς! εἶπεν ὁ δ' Ἀμβαρὲς, εἶναι ὁ Ζέφυρος.

— Τί εἶναι αὐτὸς ὁ Ζέφυρος;

— Ἀληθῶς, σὺ δὲν γνωρίζεις. Ὁ Ζέφυρος εἶναι ὁ προσφιλεῖς ἵππος τῆς δεσποινίδος δὲ Φοντερόζ.

— Ὅχι ἐξέλθῃ τόσῳ πρώτ;

— Ναί, βεβαίως. Εἶναι ὀλίγον φανταστικὴ ἡ νεαρὰ κληρονόμος· ἔχει ἰδικὰς τῆς συνθείας, ἀλλ' εἶναι θελκτικωτάτη.

— Καὶ πῶς βαίνει ἡ ὑπόθεσις;

— Καλλίστα. Χθὲς εἰς τὸ γεῦμα ἦτο χαριεστάτη. Μὲ βλέπεις περιχαρῇ. Ἡ μαρκησία ἐπίσης μοι ἔδωκε πολλὰς ἐλπιδας. Οὐδὲν τῇ ἐλλείπει, χάρις, καλλονή, πνεῦμα καὶ περιουσία βασιλική!

— Εἶδα τὴν Ζουάνναν πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς μου.

— Ἀ! εἶπεν ὁ Ροζέ συνωφρωθεὶς.

— Ἦτο πολὺ ἀνῆσυχος καὶ τετραγμένη.

— Σιωπὴ! Μὴ προφέρεις αὐτὸ τὸ ὄνομα ἐδῶ! Οἱ Φοντραῖλ δὲν γνωρίζουσιν τι ἀκριβές, ἀλλ' ἔχουσιν ἀμφιβολίας.

— Ἡ Ζουάννα δυσπιστεῖ. Οὐτε κἂν τῆς ἔγραψες.

— Τῆς ἔγραψα χθές. Τῇ ἐπαναλαμ-

βάνω ὅτι τὸ ταξιδιόν μου δὲν θὰ διαρκέσῃ πολὺ. Τί θέλεις νὰ τῇ γράψω.

— Βεβαίως ἔπρεπε νὰ ψευσθῇς. Ἡ θέσις σου εἶνε δυσχερής. Ποῦ πηγαίνει ἡ ὠραία μνηστὴ σου αὐτὴν τὴν ὥραν;

— Ὅπου τύχει. Πλανᾶται ὡς ἡ Ἀρτεμις. Φρικτὰς τις νὰ τὴν βλέπῃ καλπαζουσαν. Θέλεις νὰ τὴν ἀκολουθώμεν;

— Νὰ τὴν στενοχωρήσωμεν! παρετήρησεν ὁ μαρκήσιος.

— Τούναντίον! Τί ἰδέα. Ὅχι χαρὴ πολὺ μάλιστα. Δύο θαυμασταὶ ἀντὶ ἐνός.

Ἀληθῶς ἡ Καικιλία φοροῦσα κυανθὴν ἀμαζόνα ἐφάνη ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ.

Ὁ δ' Ἀμβαρὲς μετὰ τοῦ Μάξιμου ἀνῆλθον ταχέως τὴν κλίμακα, ἔφθασαν δὲ εἰς τὸν διάδρομον, καθ' ἣν στιγμὴν ἡ νεανίς, βοηθουμένη ὑπὸ τοῦ Βινίκ, ἔθετε τὸν πόδα ἐπὶ τοῦ ἀναβολέως.

— Ἐπιτρέψατέ μοι, εἶπεν ὁ κόμης, νὰ σὰς παρουσιάσω τὸν φίλον μου Μάξιμον.

— ὦ! εἶπεν ἡ Καικιλία τείνουσα τὴν χεῖρα τῷ Μαρκησίῳ, εἰμεθα παλαιοὶ γνωστοί. Ἄν ὁ κύριος δὲ Πρέλ εἶναι φίλος σας, εἶναι ἐπίσης καὶ ἰδικός μας καὶ δὲν εἴσθε ζηλῶντες διὰ τοῦτο. Ἡ φιλία δὲν εἶναι ὡς ὁ ἔρω. Τὴν φιλίαν δύναται τις νὰ τὴν μερισθῇ, ἐνῶ τοῦτο διὰ τὸν ἔρωτα εἶναι ἀπηγορευμένον, ὡς φαίνεται.

— Θέλετε νὰ σὰς συνοδεύσωμεν; ἠρώτησεν ὁ Ροζέ.

— Ὅταν θέλετε, ἀπήντησεν ἐκείνη ἀδιαφόρως· φοβοῦμαι ὅμως ὅτι καὶ σήμερον θὰ σὰς ἀποπλανήσω ὡς χθές.

Καὶ ἀποτεινομένη τῷ ἵπποκόμῳ:

— Βινίκ, εἶπεν ἐπιτάσσουσα ἡρέα, ἐτοίμασε διὰ τοὺς κυρίους τοὺς ἵππους, τοὺς ὁποίους θὰ ἐκλέξωσι. Προχωρῶ βᾶδην εἰς τὴν μεγάλην δεινροστοίχην.

Καὶ διὰ τοῦ μαστιγίου τῆς ἐδείκνυε μεγάλην δεινροστοίχην πλατεῖαν ὡς βασιλικὴν ὁδόν.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ δ' Ἐστρέλ σφριγὼν ἐν τῇ στολῇ τοῦ ἀξιωματικοῦ τῶν δραγόνων, ἐξήρχετο τῆς αὐλῆς ἵππεύων ἐξαίρετον φορβᾶδα.

— Καὶ ἄλλος διὰ νὰ τὸν σπεύρῃ καθ' ὁδόν, εἶπε καθ' ἑαυτὴν ἡ Καικιλία. Εὐτυχῶς δὲν εἶναι δύσκολον.

Ὁ δ' Ἐστρέλ ἦλθε πρὸς αὐτὴν καὶ τὴν ἐχαίρετίσε.

— Ποῦ διευθύνεσθε, λοχαγέ; ἠρώτησε γελῶσα ἡ δεσποινὶς δὲ Φοντερόζ.

— Ἀλλ' εἰς τὴν ἐξοχὴν.

— Πρὸς τὸ Πενόε;

— Ναί, ἀληθῶς. Θέλω νὰ λάβω ἐν σχεδίασμα. Μοὶ ἀρσέκει πολὺ ἡ μικρὰ ἐκείνη ἔπαυλις.

— Πηγαίνετε λοιπόν, κατευόδιον.

Ὁ δὲ Πρέλ καὶ ὁ φίλος του ἦσαν εἰς τοὺς σταύλους ἐκλέγοντες τοὺς ἵππους των.

— Μοῦ φαίνεται, εἶπεν ὁ Βινίκ, πῶς πρέπει νὰ κάμετε γρήγορα, ἂν θέλετε νὰ φθάσετε τὴν δεσποινίδα· ὁ Ζέφυρος τρέχει πολὺ.

— Ἀλλὰ πρέπει νὰ γνωρίζῃ κανεὶς τὰ μέρη; ἠρώτησεν ὁ δὲ Πρέλ.

— Βεβαίωτατα! ἔχει μονοπάτια ποῦ ἡ δεσποινὶς τὰ ξεύρει. Εἶναι κακὰ μέρη τὰ βάλτα.

— Λοιπὸν τί θὰ πράξωμεν;

— Ἀκολουθήσατε τὴν δεσποινίδα καὶ δὲν ἔχετε φόβον. Ἐχετε τὸν νοῦν σας.

Ὁ Μάξιμος καὶ ὁ δ' Ἀμβαρὲς εἶχον ἱπεύσει δύο εὐγενεῖς ἵππους.

Διευθύνθησαν πρὸς τὸ μέρος, εἰς ὃ διενηθύνθη καὶ ἡ νεανίς, ἣν μόλις διέκρινον ἤδη ἐν τῇ δεινροστοίχῃ.

Ἀλλ' οἱ δύο ἵππεῖς εἰς μάτην ἠγωνίζοντο, δὲν ἠδύναντο νὰ καταφθάσωσιν αὐτήν.

Ἡ νεαρὰ κόρη ἐκάλπαζεν ὀλονὲν σείουσα ρινόμακτρον ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς τῆς, ὡς εἰ προεκάλει αὐτοὺς νὰ τὴν καταφθάσωσι.

Πρὸς στιγμὴν ἐνόμισαν ὅτι αὕτη ἐβράδυνε τὴν πορείαν τῆς ἀναμένουσα αὐτούς.

Ἀληθῶς ὁ Ζέφυρος ἔβαινε βᾶδην εἰς τὸ δάσος.

Οἱ δύο ἵππεῖς ἠννύοντο διατὶ ἔσταματῆσε.

Ἀνὴρ ὑψηλὸς καὶ ἰσχνὸς φέρων καρβίαν ὑπὸ μάλης ἐπλησίασε τὴν δεσποινίδα δὲ Φοντερόζ κρατῶν ἐν τῇ χειρὶ τὸν πῖλόν του.

— Εἶσαι σὺ, Ζεαννίνε, εἶπεν ἡ Καικιλία.

Ὁ Μάξιμος καὶ ὁ δ' Ἀμβαρὲς ἐβράδυνον ἐκ διακρίσεως.

— Πόθεν ἔρχεσαι ἀπ' ἐδῶ;

— Ἀπὸ τοῦ Πενόε. Ἐπῆγα νὰ μάθω τί κάμνει ἡ κυρία Κερανδάλ.

— Ὑποφέρει πάντοτε ἡ ταλαίπωρος;

— Ναί, δεσποινίς. Ἐχει ἀγνωστὴ ἀσθένεια.

— Καὶ οἱ ἄλλοι; Δὲν τοῖς λείπει τίποτε;

— Ὅχι, μὰ εἶναι πολὺ λυπημένοι. Τώρα μάλιστα ποῦ δὲν εἰμποροῦν νὰ κυνηγήσουν.

— Καλῶς, Ζεαννίνε. Ἀς ἔχουν ὑπομονήν. Ἡ μήτηρ μου θέλει νὰ με νυμφεύσῃ διὰ ν' ἀποσυρθῇ εἰς τὰ εἰς Μεσημβρίαν κτήματά της.

Καὶ κύπτουσα ἐπὶ τοῦ τραχήλου τοῦ ἵππου τῆς, ὃν ἐθώπευσε διὰ τῆς χειρὸς κατῆλθε κατωφερῇ ἀτραπὸν πρὸς τὸ ἔλος.

[Ἐπεταὶ συνέχεια].

* Κ.

Εἰς τὸ προσέχευ:

ΙΩΑΝΝΟΥ ΡΙΣΕΠΗΝ

ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ